

## Hồi Mười Hai

### Mùa Sâu, Trí Lớn

Do Nhân Kiệt ở trong một thư phòng trang nhã, tuy hoàn toàn tự do, song chàng không hề có chút lòng hiếu kỳ. Đồng thời, chàng còn nghiêm khắc bảo Hà Đại Bảo không được nói năng và đi lại bừa bãi. Chàng sợ Hà Đại Bảo không chịu được buồn tẻ, nên tìm một bộ cờ tướng dạy y chơi, một mặt kể cho Hà Đại Bảo nghe một số chuyện vui hầu khai phát trí tuệ y, để cho y biết đạo lý làm người. Hà Đại Bảo quả nhiên nghe một cách thú vị.

Lát sau, trời đã tối, hai gã gia đình bưng vào một chồng hộp thức ăn. Hà Đại Bảo đến lấy mở ra xem, thấy bên trong cơ hồ toàn là các món ăn chưa từng được thưởng thức bao giờ, bất giác thè lưỡi nói:

- Ối chà, bữa ăn này phải tốn biết bao nhiêu tiền bạc...

Do Nhân Kiệt cười nhạt:

- Lại nữa rồi, không sợ kẻ khác nghe cười cho hả?

Hà Đại Bảo không phục:

- Mỗ nói thật mà, nếu bữa ăn này mà được đổi thành bạc, mỗ thà ăn mì còn hơn!

Do Nhân Kiệt vừa định rầy la y thì bỗng nơi cửa có bóng người thấp thoáng, một thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười lăm, mười sáu tha thướt đi vào, trên tay thiếu nữ là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ tươi.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên, đưa tay chỉ chiếc hộp hỏi:

- Trong đó là gì vậy?

Thiếu nữ chúm chím cười vòng tay thi lễ nói:

- Hầu sư gia bảo trong đây là hai lọ thuốc do đại quan nhân mới cho người mang đến, lọ vàng là thuốc bó ngoài, lọ trắng là thuốc uống, dùng thuốc xong phải lên giường dưỡng sức ngay!

Nói xong, đặt chiếc hộp đỏ xuống, cung kính thi lễ rồi quay người lui ra.

Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn chiếc hộp đỏ, bất giác ngồi thừ ra.

Chẳng ngoa chút nào, đã nói tối nay mang đến là đúng tối nay mang đến, vậy có giống như những võ sư bịt mặt kia, ngoắc cái là đến, khoát cái là đi chăng? Nếu đúng như vậy, hiển nhiên vị bảo chủ Tứ Phương Bảo phải là có một nơi bí mật nào đó ở gần

thành Huê Dung. Vả bảo chủ Tứ Phương Bảo cùng Tụ Thủ Thần Y với trang chủ Đại Thiên sơn trang rất có thể...

Hà Đại Bảo xô chàng một cái nói:

- Đừng thừ ra đó nữa, mỗi thấy cô bé đó cũng chẳng đẹp để gì! Nào, hãy nhân lúc còn nóng mà ăn đi, không thì mỗi ra tay trước đấy!

**o O o**

Sau ba ngày tĩnh dưỡng, vết thương nơi vai trái Do Nhân Kiệt quả nhiên đã lành. Chiều hôm ấy, Hầu sư gia bỗng cùng vị võ sư họ Cự đi vào phòng.

Trước tiên nói chuyện vu vơ, sau đó mới mỉm cười hỏi:

- Do lão đệ có muốn gặp Hoa đại quan nhân không?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Hoa đại quan nhân ở đâu?

Hầu sư gia đưa tay chỉ vị võ sư họ Cự nói:

- Cự sư phụ đây chính là do Hoa đại quan nhân phái đến đón lão đệ, đêm nay chừng canh hai lên đường, sáng sớm mai là gặp.

Do Nhân Kiệt trở Hà Đại Bảo hỏi:

- Vị Hà sư phụ đây theo cùng được chăng?

Hầu sư gia gật đầu:

- Được!

Đêm ấy chừng canh hai, Do Nhân Kiệt cùng Hà Đại Bảo và vị võ sư trầm lặng ra đi. Bọn họ cải trang dịch dung thành ba tên nha vệ, theo chân thành vòng sang cổng thành đông, nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đợi sẵn.

Do Nhân Kiệt giờ đây nhận thấy Đỗ Môn tứ sĩ hành sự, điểm khác nhau nhất so với Thiên Ma Giáo là vấn đề dùng người, tuy lúc đầu cũng rất nghiêm khắc, nhưng một khi đã thu nạp rồi là hoàn toàn tin cậy.

Sau khi lên thuyền, họ chẳng những không bị bịt mắt, mà ngay cả hai bên cửa khoang cũng đều mở toang.

Thuyền xuôi giòng đi về hướng đông, chừng hơn một canh, phía trước bỗng hiện ra sóng nước mênh mông.

Do Nhân Kiệt đã hiểu, nơi họ đến chính là Quân Sơn nằm giữa hồ Động Đình.

Hà Đại Bảo chỉ cần ở bên Do Nhân Kiệt, bất luận bảo đi đâu, y cũng chẳng bận tâm, lên thuyền không bao lâu đã ngủ mất.

Do Nhân Kiệt tâm sự trùng trùng, chẳng tài nào chợp mắt được. Còn vị võ sư họ Cự thì hết như một khúc gỗ, mắt thao láo ngồi dựa vào vách thuyền, đã không ngủ mà cũng chẳng lên tiếng.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, mặt hồ bỗng tối sầm, đưa tay ra không thấy năm ngón, gió lạnh từng cơn thổi tạt gây cảm giác rờn rợn. Do Nhân Kiệt biết là trời đã sắp sáng.

Lát sau, bóng tối loảng dăn, sương trắng giăng phủ mặt hồ, nơi xa bắt đầu loáng thoáng xuất hiện bóng núi chập chùng.

Quân Sơn đã đến, vị võ sư họ Cự rướn thẳng người ngáp dài, Do Nhân Kiệt cũng liền phấn chấn tinh thần, mỗi một hoàn toàn tan biến.

Thuyền cập vào một eo hồ, võ sư họ Cự dùng tay ra hiệu với Do Nhân Kiệt. Do Nhân Kiệt liền lay tỉnh Hà Đại Bảo, sau đó cùng rời thuyền lên bờ.

Hai người theo sau võ sư họ Cự đi vào một sơn cốc hoang vu. Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, bởi chàng lưu ý quan sát, thấy lối đi mọc đầy cỏ dại, quyết không phải có người thường xuyên qua lại. Nếu bảo Đỗ Môn tú sĩ và Tụ Thủ Thần Y với những võ sư thần bí đã từ đây ra, thật chẳng thể nào tin được.

Do Nhân Kiệt đang thắc mắc, võ sư họ Cự đi trước bỗng khẽ buông tiếng dề dề. Chàng ngẩng lên nhìn quanh, thì ra đã đến trước một ngôi miếu hoang tàn.

Hà Đại Bảo không dần được hỏi:

- Hoa đại quan nhân ở đây ư?

Võ sư họ Cự gật đầu, vẫn không nói gì. Sau đó quay người, dẫn trước bước lên bậc cấp.

Trên đại hùng bảo điện đầu đầu cũng giăng đầy mạng nhện, cột trụ hầu hết đều mục nát, chiếc lư hương đã rỉ sét lỗ chỗ.

Nếu bảo ngôi miếu này từng có tăng nhân cư trú, đó ít ra cũng đã có trên ba mươi năm trước.

Hà Đại Bảo dáo dác nhìn quanh, lại hỏi:

- Hoa đại quan nhân ở đâu?

Võ sư họ Cự mỉm cười, bỗng đưa tay lên gỡ chiếc mặt nạ da người xuống, ung dung nói:

- Hoa đại quan nhân chính là tại hạ đây!

Hà Đại Bảo giật nảy mình:

- Vậy... vậy...

Do Nhân Kiệt thấy đối phương thần thái tươi rạng, anh khí bức người, biết không phải giả dối, bèn khom mình thi lễ nói:

- Chúng tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, xin đại quan nhân thứ tội cho!

Hoa đại quan nhân mỉm cười:

- Hai vị có biết bốn nhân là ai không?

Do Nhân Kiệt thoáng tần ngần rồi mới nói:

- Theo tại hạ suy đoán, lão nhân gia có lẽ chính là Ôn lão tiên bối ở Tứ Phương Bảo mà Hầu sư gia từng đề cập, chẳng hay tại hạ đoán đúng hay không?

Hoa đại quan nhân cười ha hả, bỗng ngoảnh ra sau điện lớn tiếng nói:

- Nhị vị, thế nào? Bốn nhân đã bảo là Hầu lão đại của chúng ta rất là tinh mắt, nhị vị nhất định không tin, giờ thì đã tin rồi chứ?

Lập tức, từ sau đại điện bước ra hai người, một người vóc dáng cao to vạm vỡ, còn một người thì mập lùn như chiếc thùng chứa nước, khi bước ra trong tay hãy còn cầm một nắm con cờ.

Người đi đầu là Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu, người mập lùn theo sau chính là Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh, trang chủ Đại Thiên sơn trang.

Do Nhân Kiệt khi thấy Tụ Thủ Thần Y bất giác lòng thầm kinh hãi. Bởi khi cầu thuốc cho Kim Bút đại hiệp trước kia, chàng đã đến gặp Tụ Thủ Thần Y với bộ mặt thật, chẳng rõ bây giờ lão ma ấy có còn nhận ra được chàng hay không?

May thay, Tụ Thủ Thần Y chỉ nhìn chàng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên không hề nhận ra chàng. Tiếp đến Đỗ Môn tú sĩ giới thiệu với chàng hai nhân vật lừng danh trong giới võ lâm này. Do Nhân Kiệt luôn miệng bảo hết sức ngưỡng mộ, nhưng trong lòng vẫn không khỏi hoài nghi, vì sao ba đại ma đầu này lại ở một nơi hoang vu thế này?

Đây là một ngôi miếu hoang tàn, không thấy một kẻ tùy tùng nào, vậy thì những võ sư thần bí ở đâu?

Tiếp đến, Đỗ Môn tú sĩ lại giới thiệu Hà Đại Bảo với hai lão ma đầu, và không ngớt khen ngợi Hà Đại Bảo là một người hào sảng chính trực.

Do Nhân Kiệt hết sức bội phục thủ đoạn lôi kéo của Đỗ Môn tú sĩ, quả cao minh hơn nhiều so với bọn Thiên Ma Giáo. Nếu chàng mà không bước chân ra chốn giang hồ sớm mấy năm, nhất định hôm nay chàng đã làm lão ma đầu này là một người tốt.

Sau cùng, Đỗ Môn tú sĩ mới ngoảnh lại nói:

- Lúc này vào đây có lẽ Do lão đệ đã có lưu ý, lời đi ấy hiển nhiên rất ít người qua lại, vậy mà bọn này lại trú trong đây. Do lão đệ có nghĩ ra được nguyên nhân chăng?

Hà Đại Bảo tranh trước đáp:

- Mỗ biết!

- À, Hà lão đệ biết ư? Hay lắm, vậy hãy nói nghe thử!

Hà Đại Bảo lộ vẻ rất tự tin nói:

- Bởi Thiên Ma Giáo muốn gây sự với chúng ta, nơi đây gần và lại kín đáo, nên mới tạm thời trú lại...

Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười:

- Có tình lý lắm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn đúng!

Hà Đại Bảo nhún vai:

- Vậy thì mỗ không biết!

Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Do lão đệ đã nghĩ ra chưa?

Do Nhân Kiệt trầm ngâm một hồi mới nói:

- Nếu văn bốn đoán không lầm, có lẽ Ôn tiên bối sớm đã có sự bố trí tại Quân Sơn này, do đó mới nghĩ đến việc thiết lập tiêu cục ở Huê Dung hầu dẫn dụ bọn Thiên Ma Giáo tự chui đầu vào lưới rập...

Đỗ Môn tú sĩ vỗ tay reo:

- Hay, hay lắm! Nói tiếp đi!

- Còn về ngôi miếu hoang này, vẻ điêu tàn có lẽ chỉ là bề ngoài, lối đi khi nãy tuy dẫn đến đây, nhưng hiển nhiên không phải lối ra vào chính yếu của tổng cơ quan. Ngoài ra, theo văn bối suy đoán, từ sau đại điện này có lẽ vào được tổng cơ quan, nhưng lối ra vào thì lại ở nơi khác.

- Hay, hay, nếu lão đệ đi vào tổng cơ quan, phát hiện bên trong chỉ có nô tỳ bộc phụ, không thấy một võ sĩ nào, lão đệ có lấy làm lạ không?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Không! Chỉ cần bên bờ hồ dưới núi có “ngư dân”, văn bối không hề lấy làm lạ!

Đỗ Môn tú sĩ lắc mạnh đầu, nụ cười chợt tắt, buông tiếng thở dài thậm thụt:

- Nếu Ôn mỗ mà ganh tài như Lệnh Hồ Huyền, hôm nay nhất định hạ sát lão đệ rồi!

Do Nhân Kiệt cười thầm, sau này khi đã hết cần lợi dụng, ai dám đoán chắc là lão sẽ không làm như thế?

Đỗ Môn tú sĩ cảm khái nói tiếp:

- Quả là hậu sanh khả úy, Do lão đệ đã có bảm phú hơn người thế này, Ôn mỗ hết sức yên tâm. Bây giờ, Ôn mỗ xin giới thiệu với lão đệ một vị bằng hữu khác!

Đoạn vỗ tay một cái, từ sau điện lại bước ra một người. Lần này là một hán tử cao gầy dáng vẻ xảo quyết, hai mắt láo liên, nhìn qua cũng đủ biết là không phải một người chính phái. Hán tử này vừa xuất hiện, Hà Đại Bảo và Do Nhân Kiệt đều sửng sờ.

Thì ra hán tử ấy bất luận vóc dáng diện mạo, cử chỉ và trang phục đều giống hết như Ác Quân Bình, nhất là đôi mắt láo liên kia.

Đỗ Môn tú sĩ nhìn hai người mỉm cười nói:

- Thế nào? Thuật dịch dung thần diệu như vậy, có lẽ hai vị mới trông thấy lần đầu phải không?

Do Nhân Kiệt buột miệng:

- Vị này đã...

Đỗ Môn tú sĩ cười tiếp lời:

- Đã giả dạng giống đến vậy, sao không để cho y đi chứ gì?

- Vâng! Văn bối giả dạng chưa chắc đã bằng được vị sư phụ này, cứ để cho vị sư phụ này trà trộn vào chẳng hơn ư?

Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu:

- Y chỉ thích hợp về tướng mạo thôi, còn các mặt khác đều kém xa lão đệ. Một người hành sự hoàn toàn cậy vào dáng vẻ bề ngoài thì mạo hiểm quá!

Do Nhân Kiệt e nói tiếp sẽ khiến vị võ sư giả dạng Ác Quân Bình bẽ bàng, vội lái sang chuyện khác nói:

- Vậy việc này bắt tay tiến hành ra sao, tiền bối đã sắp xếp sẵn chưa?

Đỗ Môn tú sĩ chìa tay nói:

- Vào trong hãy nói tiếp!

Thế là do vị võ sư giả dạng Ác Quân Bình dẫn đường, mọi người tiếp nối nhau đi ra hậu điện.

Trong hậu điện cũng như tiền điện, chỉ có một chiếc bàn vuông nhỏ, mấy chiếc ghế dựa cũ nát, ngoài ra không còn gì khác.

Trên chiếc bàn vuông đang bày một bàn cờ tàn, hiển nhiên là do Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh đã để lại khi nãy.

Nếu dẹp bỏ bàn ghế đi, không ai có thể nhận ra được đã từng có người đến đây. Chàng thật chẳng thể không bội phục tính cách chu đáo và cẩn mật của Đỗ Môn tú sĩ.

Vị võ sư dẫn đường đi đến trước một cột trụ đưa tay khều nhẹ vào một lỗ hõm nhỏ trên cột, lập tức một phiến đá xanh dưới thềm bực dựng đứng lên, hiện ra một lỗ hổng tối om vừa đủ một người chui lọt.

Võ sư nọ lùi sau một bước, như định ở lại dọn dẹp bàn ghế.

Đỗ Môn tú sĩ không khách sáo, quay lại ngoắc tay rồi dẫn trước bước xuống hắc động. Sau đó đến Do Nhân Kiệt, Hà Đại Bảo, Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh lần lượt đi xuống.

Xuống dưới được chừng bốn trượng, một đường hầm bằng phẳng xuất hiện. Theo con đường hầm khúc khuỷu tiến bước, phía trước sáng dần lên. Lát sau, đến trước một đại sảnh. Gian đại sảnh này tuy được xây cất dưới lòng đất, nhưng không hề có chút cảm giác âm u ghê rợn. Ở mỗi nơi bốn góc đại sảnh đều có treo một ngọn cung đăng sáng rực.

Mọi người vào đến trong đại sảnh, năm thiếu nữ khá đẹp lập tức đặt lên bàn mỗi người một chiếc khay trà màu đỏ, trên khay là một ấm rượu và bốn đĩa nhỏ trái cây khô.

Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh chẳng chút e dè, vừa ngồi xuống đã ôm lấy hai thiếu nữ vào lòng.

Đỗ Môn tú sĩ chỉ cười cười, cũng chẳng nói gì. Lão liếc mắt nhìn Do Nhân Kiệt và Hà Đại Bảo, như xem xét phản ứng của hai người đối với tác phong của Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh.

Hà Đại Bảo đã được Do Nhân Kiệt căn dặn từ trước, nên lúc này y cầm rượu lên, ông ộc uống một hơi cạn hết phân nửa ấm.

Đỗ Môn tú sĩ thấy vậy gật đầu, như cảm thấy một người nếu có sự ham thích thì chẳng khó kềm chế, nhất là ham mê tửu và sắc. Đoạn lão quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Hầu sư gia có cho lão đệ biết về mục đích chính mà Ôn mỗ cần lão đệ trà trộn vào Thiên Ma Giáo phen nào không?

- Không!

- Nói đơn giản hơn, chỉ cần lão đệ làm thành một việc. Nhiệm vụ ấy một khi hoàn thành là lão đệ có thể thoát thân trở về đây bất kỳ lúc nào.

- Trừ khử một ma đầu phải không?

Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu:

- Khó hơn nhiều!

- Phóng hỏa ư?

Đỗ Môn tú sĩ cười:

- Không phải, việc giết người phóng hỏa đối với kẻ khác có thể là khó khăn nhưng đối với Ôn mỗ thì chẳng gì đáng kể, chỉ cần Ôn mỗ thích là có thể động thủ bất kỳ lúc nào.

Do Nhân Kiệt lặng thinh, nhất thời không sao trả lời được, chàng thật không nghĩ ra được nhiệm vụ trọng yếu mà đối phương đã nói đó là gì!

Đỗ Môn tú sĩ bỗng ngẩng lên nói:

- Trước kia lão đệ có từng nghe lệnh sư đề cập đến mấy danh hiệu Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, Luyện Hồ Thường Vân Sanh và Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trong Cửu Cung Tam Hồ chẳng?

- Chưa từng! Ba người ấy ai là Thiên Ma giáo chủ?

- Cả ba!

Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc:

- Sao? Thiên Ma Giáo có đến ba giáo chủ ư?

- Phải! Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi là đại giáo chủ, Luyện Hồ Thường Vân Sanh là nhị giáo chủ, Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang là tam giáo chủ. Nhiệm vụ mà Ôn mỗ giao cho lão đệ bây giờ là lão đệ hãy trà trộn vào tổng đàn Thiên Ma Giáo, tìm cách thăm dò ra sào huyệt của đại giáo chủ Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi!

Do Nhân Kiệt sửng sốt tột cùng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi bình thường không ở trong Cửu Cung Sơn với Luyện Hồ và Dâm Hồ, đó là một đại bí mật đối với trong nội bộ Thiên Ma Giáo, thật không ngờ vẫn chẳng thể giấu được Đỗ Môn tú sĩ này.

Chàng định thần lại hỏi:

- Khi thăm dò ra được rồi thì đưa tin bằng cách nào?

Đỗ Môn tú sĩ gặm nghĩ chốc lát mới nói:

- Chúng ta vốn ra còn có một người ở trong ấy, người này tuy thân phận trong giáo không cao, nhưng có thể ra vào tổng đàn bất kỳ lúc nào và không hề gây ra sự hoài nghi. Tuy nhiên, vì sự an toàn cho đôi bên, tạm thời hai người chưa nên biết danh tánh nhau là hơn.

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Vậy thì...

Đỗ Môn tú sĩ gật đầu tiếp lời:

- Mặc dù hai người đều không biết thân phận lẫn nhau, nhưng Ôn mỗ có một cách để hai người liên lạc được với nhau.

- Liên lạc như thế nào?

- Sau khi đã thăm dò ra được, lão đệ hãy viết vào một mảnh giấy nhỏ rồi bỏ vào một khe hở ở giữa bậc thềm thứ ba trước cửa Nga Mi Đạo đường.

- Rồi phía ta mới tìm cách báo cho người ấy biết, đến lấy ra phải không?

- Phải! Đó là một chút lòng riêng tư của Ôn mỗ, mong lão đệ đừng buồn. Bởi Ôn mỗ thà chịu hy sinh mười võ sư chứ không muốn lão đệ phải gánh vác sự nguy hiểm không cần thiết.

Do Nhân Kiệt cười thầm, đúng là dọa chết người mà không phải đền mạng.

Song ngoài mặt thì cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối đã ái mộ!

Đỗ Môn tú sĩ ngoảnh đi nói:

- Tiểu Linh, sao cứ đứng lặng thế này? Hãy thêm rượu cho Hà sư phụ đi chứ!

Hà Đại Bảo chẳng khách sáo nói:

- Hãy đổi một ấm to tốt hơn!

Đỗ Môn tú sĩ tiếp lời:

- Khỏi đổi, hãy mang cả hủ ra đây!

Thiếu nữ có tên Tiểu Linh vâng một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đỗ Môn tú sĩ lại nâng ly mời Do Nhân Kiệt, sau đó bắt đầu kể với Do Nhân Kiệt về cuộc đời của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết.

Thấm thoát bảy ngày đã trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt mô phỏng biểu hiện của Ác Quân Bình, khiến Đỗ Môn tú sĩ hết sức hài lòng, luôn miệng khen chàng là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm.

Do Nhân Kiệt trong lòng tự hiểu, tiêu diệt Thiên Ma Giáo đành rằng là nỗi mong muốn của chàng, nhưng nếu một ngày nào đó Thiên Ma Giáo thật sự bị tiêu diệt, thì mục tiêu thanh trừ kế tiếp của Đỗ Môn tú sĩ nhất định chính là chàng.

Hôm ấy, Đỗ Môn tú sĩ cho rằng chàng đã có đủ tư cách xuất hiện với diện mạo của Ác Quân Bình, bèn lấy ra một tấm địa đồ đến Cửu Cung Sơn, đồng thời cho chàng biết một yếu quyết để ứng phó nghi nan, đó là hãy tận dụng lá lệnh kỳ hộ giáo.

Sau đó, do một võ sư nhân lúc trời tối đưa chàng rời khỏi Quân Sơn. Ba hôm sau, Do Nhân Kiệt thuận lợi bước chân vào tổng đàn Thiên Ma Giáo. Sự xuất hiện đột ngột của chàng lập tức gây nên một trận xôn xao, mọi người dường như đều không ngờ vị Huỳnh kỳ hộ giáo này vẫn còn sống trên cõi đời.

Thủy Hỏa Song Cơ, Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ và Tiểu Diện Di Đà Âu Dương Đạt hay tin liền kéo đến tranh nhau hỏi, khiến Do Nhân Kiệt nhất thời không biết nên

trả lời ai trước mới phải. Song chàng thấy Kim Hoa Ma có vẻ nôn nóng hơn Thủy Hỏa Song Cơ, nếu chỉ lo nói chuyện với Song Cơ mà lạnh nhạt với Kim Hoa Ma, dĩ nhiên cũng chẳng phải là một điều hay.

Còn Tiểu Diện Di Đà thì có vẻ hòa hoãn hơn, song chàng hiểu rõ hơn ai hết, trong thời gian qua sự tổn thất của Tam Đường, với Kim Bút đường là thâm trọng nhất. Cho nên tâm trạng của Tiểu Diện Di Đà trong lúc này bất luận về mặt nào cũng chẳng nhẹ nhõm hơn người khác. Nếu không thể lạnh nhạt với Kim Hoa Ma, vậy thì càng không thể lạnh nhạt với Tiểu Diện Di Đà. Đang khi phân vân khó xử thì cứu tinh đến.

Một Huỳnh kỳ hộ đàn bước vào nói:

- Tam giáo chủ mời Công Tôn hộ giáo đến gặp ngay!

Do Nhân Kiệt như trút được gánh nặng, vội cười với bốn nam nữ ma đầu và ngoắc tay nói:

- Đi nào, chúng ta cùng vào!

Kim Hoa Ma cùng Tiểu Diện Di Đà đưa mắt nhìn nhau, dường như không dám tự ý quyết định.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương bỗng hỏi:

- Ngoài tam giáo chủ còn có ai nữa không?

- Còn có Hạ Hầu hộ giáo!

- Không còn ai nữa ư?

- Lúc ti chức đến đây thì Kiều hộ giáo và Âm hộ Giáo vừa mới vào, ti chức đã gặp hai vị ấy ở cửa cổng, chẳng biết hai vị ấy đến gặp tam giáo chủ hay là có việc cần gặp Hạ Hầu hộ giáo.

Hỏa Cơ Giải Y Lôi gật đầu:

- Trong ấy đã không chỉ có một mình tam giáo chủ thì chúng ta theo vào cũng chẳng hề gì!

Thế là mọi người do Do Nhân Kiệt dẫn đầu, cùng đi vào nội cung. Qua khỏi cung, lại băng qua một gian đại sảnh, rồi đi hết một con đường lát đá mới đến ba gian bí thất, nơi cư trú của ba vị giáo chủ.

Mọi người dừng lại trước ba gian bí thất, tên Huỳnh kỳ hộ đàn kia bước tới, lớn tiếng hô:

- Công Tôn hộ giáo đến!

Trong thất vọng ra một tiếng nói:

- Cùng đến với Công Tôn hộ giáo là những ai vậy?

- Đó là bốn vị đường chủ!

Trong thất ngưng chốc lát mới nói:

- Thôi được, mọi người vào đi!

Dứt tiếng, cánh cửa đá chậm chậm mở ra, xuất hiện nơi cửa chính là văn sĩ trung niên đã chủ trì buổi hội nghị hộ giáo hồi trước.

Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, khom mình thi lễ nói:

- Xinh kính chào giáo chủ!

Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang ra chiều rất phấn khởi cao giọng nói:

- Công Tôn huynh đã phải vất vả quá! Mời vào, mời vào, mọi người hãy cùng vào trong ngôi!

Đoạn thoáng nghiêng người, nhường cho Do Nhân Kiệt, Kim Hoa Ma, Tiểu Diện Di Đà và Thủy Hỏa Song Cơ lần lượt đi vào.

Trong bí thất, quả nhiên Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến và vị hộ giáo họ Kiều đều đang tại tọa.

Mọi người cùng gật đầu chào nhau rồi liền theo thứ tự ngồi xuống ghế.

Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trước tiên lên tiếng hỏi:

- Chuyển đi Tứ Phương Bảo của Công Tôn hộ giáo thành quả ra sao?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng rồi đáp:

- Bẩm tọa xin nói trước một điều, hôm trước tam giáo chủ ra lệnh cho Nga Mi Đạo đường lập tức tiến hành điều tra động tĩnh của Tứ Phương Bảo, đó quả là một quyết định sáng suốt liên quan đến sự sinh tử tồn vong của bốn giáo!

Những lời ấy vừa thốt ra, tất cả mọi người hiện diện thấy đều sửng sốt.

Dâm Hồ kinh ngạc nói:

- Công Tôn huynh...

Do Nhân Kiệt ung dung nói tiếp:

- Trong thời gian Công Tôn mỗ rời khỏi tổng đàn, bốn giáo tổng cộng đã tổn thất bao nhiêu người chỉ vì Tứ Hải tiêu cực ở Huê Dung, Công Tôn mỗ đều biết rất rõ. Công Tôn mỗ tuy chẳng dám chỉ trích hành động ấy là thất sách, song chẳng thể không nói ra cho chư vị biết một sự thật, đó là nếu Công Tôn mỗ mà không kịp thời trở về tổng đàn, nội cái Tứ Hải tiêu cực ở Huê Dung cũng đủ khiến cho các hộ giáo Tam Kỳ thuộc Tam Đường lần lượt diệt vong!

Vô Tình Kim Cang xen lời:

- Công Tôn huynh phải chăng muốn nói Tứ Hải tiêu cực chỉ là một miếng mồi ngon, còn thật ra thì Tứ Phương Bảo đã di chuyển toàn bộ chủ lực đến phụ cận Huê Dung?

Đến lúc này, đó là một câu trả lời mọi người đều đã biết. Thế nhưng, Do Nhân Kiệt muốn cho vị Huỳnh kỳ thủ tịch đại hộ giáo này được đắc ý một chút, chàng giả vờ ngờ ngác rồi mới gật đầu với giọng thán phục nói:

- Thật chẳng ngờ Thích lão liệu sự..

Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến chẳng cam buồn tẻ, bỗng lên tiếng cướp lời:

- Vậy thì cũng như nhau thôi! Hai hôm nữa chúng ta tập hợp lực lượng, giao cho hộ giáo Tam kỳ suất lĩnh, lại kéo đến càn quét một lần nữa là xong!

Dâm Hồ khẽ chau mày, định nói lại thôi.

Do Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Chủ trương ấy của Âm hộ Giáo có thể nói là đúng như sự mong muốn của Ôn Tư Quảng, Công Tôn mỗi xin hỏi, Âm hộ Giáo định kéo đến càn quét nơi nào ở Huê Dung?

Ngũ Toàn Sơn Nhân trợn mắt:

- Công Tôn hộ giáo chẳng bảo là Tứ Phương Bảo đã di chuyển toàn bộ chủ lực đến phụ cận Huê Dung rồi hay sao?

Do Nhân Kiệt nhướn cười gật đầu nói:

- Vâng! Công Tôn mỗi hoàn toàn thừa nhận điều ấy, nhưng có lẽ Âm huynh đã không lưu ý, cái mà Công Tôn mỗi đồng ý chỉ là “phụ cận” Huê Dung mà thôi!

Ngũ Toàn Sơn Nhân lại trừng mắt:

- Công Tôn hộ giáo bảo chỉ là “đồng ý” thôi ư?

- Đúng vậy, Công Tôn mỗi chỉ là đồng ý với sự suy đoán của Hạ Hầu lão hộ giáo thôi!

Ngũ Toàn Sơn Nhân thoáng tức giận:

- Chớ đồ trút cho kẻ khác!

Do Nhân Kiệt thản nhiên:

- Việc này đâu cần đồ trút cho kẻ khác!

Ngũ Toàn Sơn Nhân gằn giọng:

- Công Tôn hộ giáo mới từ ngoài về đến, lẽ ra chỉ nên nói về những gì mình phải nói, Công Tôn hộ giáo cho là Tứ Phương Bảo đã di chuyển chủ lực đến phụ cận Huê Dung, có chứng cứ gì không?

- Không!

- Vậy dựa vào đâu mà Công Tôn hộ giáo đồng ý về sự suy đoán ấy?
- Công Tôn mỗi từ nay có thể không lên tiếng nữa.

Dâm Hồ vội quay sang hộ giáo họ Kiều nói:

- Kiều hộ giáo hãy đưa Âm hộ Giáo ra ngoài nghỉ ngơi trước, có ý kiến gì ngày mai hãy nêu lên trong hội nghị hộ giáo để mọi người thư thả nghiên cứu.

Sau khi hai người rời khỏi, Vô Tình Kim Cang lạnh lùng nói:

- Họ Âm ấy thật mỗi lúc càng thêm quá quắt, trước đây sự tấn công Tứ Hải tiêu cực đều là ý kiến của mỗi cá nhân y, kết quả đã tổn thất nhiều người thế kia, vậy mà y chẳng những không biết hổ thẹn, mà bây giờ lại chỉ vì một câu nói của Công Tôn huynh đã trút hết lửa giận vào Công Tôn huynh, không biết phân biệt công tư, vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

Dâm Hồ buông tiếng thở dài:

- Thôi, bỏ qua đi! Y là vậy đó, để rồi có dịp bốn nhân sẽ nói y cho!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Cũng chẳng trách được Âm hộ Giáo, rất có thể Âm hộ Giáo đã hiểu lầm là Công Tôn mỗi có ý bươi móc lỗi lầm của y, sự thật thì Công Tôn mỗi không hề biết việc phái người đến Huê Dung là do ý kiến của Âm hộ Giáo.

Dâm Hồ tiếp lời:

- Vậy tình hình hiện nay của Tứ Phương Bảo ra sao?
- Bề ngoài thì chẳng thấy gì, song thực tế chẳng khác gì một tòa bảo trống. Họ Ôn, họ Thi và cả họ Thái hiện đều không có mặt trong bảo.
- Sao Công Tôn huynh biết?
- Trước kia trên chốn giang hồ mọi người đều nghĩ Ác Quân Bình này là kẻ hèn nhát, nếu đúng vậy thì phen này có lẽ Công Tôn mỗi đã giành được ích lợi từ đó!

Dâm Hồ ngạc nhiên:

- Vậy nghĩa là sao?
- Công Tôn mỗi giả làm một khách thương, sau khi đến Thượng Thái, trước tiên suốt nửa tháng trời chui rúc trong khách điểm, không hề có hành động gì...
- Khách điểm dành để liên lạc với bên ngoài của Tứ Phương Bảo đó ư?
- Không, khách điểm đối diện!
- Tốt lắm, rồi sao nữa?
- Trong thời gian nửa tháng ấy, mỗi ngày Công Tôn mỗi đều lưu ý theo dõi khách ra vào phía đối diện, và sau cùng đã phát hiện ra một sự thật đáng mừng.

- Sự thật gì?

- Phàm là nhân vật võ lâm thấy đều thất vọng ra về!

Vô Tình Kim Cang xen lời:

- Đó cũng có thể giải thích là họ Ôn vì nguyên nhân gì đó, đã nhất quyết không cung ứng tin tức nữa, hoặc là trong khi ấy họ Ôn đã có việc đi vắng, điều ấy đâu đủ để chứng minh là trong bảo đã không còn một người nào nữa!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, để củng cố lòng can đảm, Công Tôn mỗi phải đặt giả thiết trước như vậy. Bước thứ nhì, Công Tôn mỗi lại giả làm người địa phương, đi hết các quán rượu, tiệm trà, cửa hàng gạo củi để thăm dò, kết quả đâu đâu cũng trả lời là từ lâu đã không còn buôn bán với Tứ Phương Bảo nữa. Sau cùng, Công Tôn mỗi đã ba ngày đêm không ngủ, nằm gần Tứ Phương Bảo quan sát tình hình ra vào của các bộc phụ, sau đó mới kết luận, Tứ Phương Bảo hiện nay tuy chẳng phải không còn một người, nhưng các nhân vật chủ yếu như Thi Đức Tu và Thái Công Minh thì đều không còn trong bảo nữa, điều ấy Công Tôn mỗi dám quả quyết.

Vô Tình Kim Cang lại hỏi:

- Vậy là Công Tôn huynh chưa từng bước chân vào Tứ Phương Bảo chứ gì?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy!

Dâm Hồ vội tiếp lời:

- Vậy cũng quá đủ rồi! Đạo làm tướng đâu phải chỉ dựa vào sự dũng cảm không thôi. Công Tôn huynh đã chứng thực được như vậy cũng đâu dễ dàng gì.

Vô Tình Kim Cang lại hỏi:

- Vậy Công Tôn huynh cũng đã đến Huê Dung rồi ư?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng! Sau đó, Công Tôn mỗi nghe nói Huê Dung mới vừa có một tiêu cục thành lập, Thiên Ma Giáo mấy phen hưng sư vấn tội đều bị tiêu sư của tiêu cục ấy đánh bại, liền đang đêm đi đến Huê Dung. Lúc Công Tôn mỗi đến nơi, đó là ngay ngày hôm sau lần xung đột cuối cùng giữa bốn giáo với tiêu cục ấy. Sau khi dò la tường tận, mới biết những người mỗi lần động thủ đề không phải là tiêu sư trong tiêu cục ấy. Thử hỏi, vậy thì chỉ trừ họ Ôn có sự bố trí ở gần đó, ngoài ra còn sự giải thích nào nữa?

Dâm Hồ buông tiếng thở dài thậm thụt:

- Thật không ngờ tên Ôn Tư Quảng này còn khó đối phó hơn Lệnh Hồ Huyền!

Đoạn quét mắt nhìn khắp thất, gật đầu nói tiếp:

- Thôi, mọi người ngày mai sẽ gặp lại!

Mọi người ra khỏi nội cung, một cuộc tranh giành lại diễn ra. Trước tiên là Vô Tình Kim Cang định mời Do Nhân Kiệt một bữa tiệc rượu tẩy trần, tiếp đến là Kim Hoa Ma, Tiểu Diện Di Đà và Thủy Hỏa Song Cơ đều lần lượt đưa ra lý do, đều cho là Do Nhân Kiệt đến đường mình trước là đúng hơn.

Nhưng sau cùng Do Nhân Kiệt đã chấp nhận lời mời của Kim Hoa Ma, bởi chàng nhận thấy kẻ khác đều có tính chất giao tế, chỉ Kim Hoa Ma mới thật sự bức thiết cần trò chuyện với chàng.

Thế là cuộc tranh giành chấm dứt, Vô Tình Kim Cang, Tiểu Diện Di Đà và Thủy Hỏa Song Cơ lần lượt giả từ ra về, còn chàng thì theo Kim Hoa Ma đi đến Huyết Chưởng đường.

Vào trong thư phòng ngồi xuống, lão ma vẫn không thay đổi bản sắc, chưa bảo chuẩn bị rượu thịt đã cho gọi đến một đám hầu thiếp, nâng nặc bảo Do Nhân Kiệt phải chọn lấy hai nàng.

Do Nhân Kiệt khó thể từ chối, đành chọn bữa lấy hai nàng.

Lát sau, rượu và thức ăn được mang lên, lão ma không ngừng nháy mắt ra hiệu bảo hai nàng hầu hãy ôn tồn mời rượu.

Do Nhân Kiệt ngại vì thân phận là Ác Quân Bình, đành phải nhập gia tùy tục, mặc cho hai nàng hầu rót rượu thì uống, gắp gì ăn nấy, sau cùng chàng không sao chịu đựng được nữa mới nảy sinh một ý kiến.

Chàng nửa đùa nửa thật nói:

- Thích lão phải biết là Công Tôn mỗi một khi đã có rượu và đàn bà là việc nghiêm chỉnh gì cũng chẳng muốn làm nữa, đến lúc ấy nếu Thích lão hỏi gì, xin chớ trách Công Tôn mỗi giả vờ hồ đồ đấy!

Kim Hoa Ma nghe vậy hoảng kinh, vội quay sang hai nàng hầu khoát tay nói:

- Thôi, thôi, hãy từ từ...

Lại một hồi sau, lão ma không còn nén được nữa, bèn lên tiếng hỏi:

- Công Tôn huynh, tiểu nhi giờ phải làm sao?

Do Nhân Kiệt nâng ly lên, nghiêm chỉnh nói:

- Về việc Ngọc Lang lão đệ, Công Tôn mỗi xin trả lời là, hãy cặn ly! Chúc mừng Thích lão, vấn đề ấy sẽ được giải quyết trong một ngày rất gần!

Kim Hoa Ma ngớ người, rồi như vừa cướp được, trút vội ly rượu vào miệng, vừa ho vừa nói:

- Cạn... ly... khạc khạc... Hảo huynh đệ... nói sao? Hãy... lặp lại lần nữa... nghe xem!

Do Nhân Kiệt chậm chậm đặt ly xuống:

- Điều trước tiên Thích lão phải hiểu là việc của Ngọc Lang lão đệ đã từ từ thành công. Nói cách khác, vấn đề ấy đã gắn liền với sự tồn vong của bốn giáo, tất cả mọi người trong bốn giáo đều phải giúp sức giải quyết.

Kim Hoa Ma ngơ ngác:

- Vậy nghĩa là sao?

- Công Tôn mỗ chỉ cần nêu ra một số sự thật đơn giản là Thích lão hiểu ngay. Chẳng hạn như trước đây nếu có kẻ kiến nghị tấn công Tứ Phương Bảo, mọi người nhất định nhanh chóng liên tưởng đến đó chính là do ý kiến của Thích lão, nghĩ là Thích lão bởi thương con nóng lòng, tất cả chỉ vì một thang thuốc của Tụ Thủ Thần Y.

Kim Hoa Ma gật đầu:

- Quả đúng là vậy!

- Nhưng nay tiểu đệ dám cả gan nói trước, trong tương lai một ngày rất gần, cho dù Thích lão phản đối thì các vị giáo chủ cũng sẽ đại cử xuất binh.

Kim Hoa Ma chau mày:

- Chúng ta vẫn chưa biết Ôn Tư Quảng hiện đang ở đâu trong khu vực Huê Dung kia mà?

- Điều ấy không quan trọng! Theo tiểu đệ suy đoán, trong buổi hội nghị hộ giáo ngày mai, đề tài hội thảo trước tiên có lẽ là quyết định chọn người đến Huê Dung điều tra.

- Theo Công Tôn huynh thì người nào thích hợp nhất?

- Nhiệm vụ chuyển đi này rất khó khăn, người được chọn chẳng những võ công phải cao cường, mà còn phải gan dạ hơn người, nhất thời tiểu đệ cũng chưa nghĩ ra được ai!

- Công Tôn huynh thấy Âm hộ Giáo, kẻ ba hôm không giết người là cảm thấy ngứa tay thế nào?

- Cũng được, nhưng chỉ sợ...

- Chỉ sợ y không chịu đi chứ gì?

Do Nhân Kiệt nhún vai:

- Nếu y không chịu đi thì ai ép buộc được chứ?

Kim Hoa Ma gật gù lẩm bẩm:

- Điều ấy thì lão phu cũng còn nghĩ ra được cách, ngày mai Công Tôn huynh hãy xem lão phu đây!

Vậy là Do Nhân Kiệt kể như đã xong một tâm sự, bởi nếu chàng mà không bố trí ván cờ này trước, rất có thể ngày mai người được chọn lại chính là chàng.

Chàng trở về tổng đàn lần này, nhiệm vụ chủ yếu là dò tìm sào huyệt bí mật của Thiên Hồ Vi Sĩ Lô, trong khi chưa có được chút manh mối gì, lại bị phái đi dò thám về bọn Đồ Môn tứ sĩ, vậy chẳng phải quá là khôì hài ư?

Kim Hoa Ma ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lại ngược lên hỏi:

- Cho dù dò thám ra được căn cứ địa của Ôn Tư Quảng và phía ta cũng có kế hoạch đại cử xuất binh nhưng chắc gì đã sanh cầm được Tụ Thủ Thần Y?

Do Nhân Kiệt nâng ly rượu lên chậm rãi uống, như không hề nghe thấy.

Kim Hoa Ma sốt ruột nói tiếp:

- Công Tôn huynh đã nói là...

Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn các nàng hầu, bỗng cười hỏi:

- Các nàng tên là gì vậy?

Nàng hầu bên phải bẽn lễn cúi đầu đáp:

- Nô gia là Kiều Kiều!

Nàng hầu bên trái bụm miệng khúc khích cười nói:

- Tên nô gia xấu lắm, gọi là Dạ Nương!

Kim Hoa Ma buông tiếng thở dài, cầm ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn một hơi.

Do Nhân Kiệt vờ như không trông thấy, lại quay sang nàng hầu trước mặt hỏi:

- Còn nàng?

Nàng hầu ấy ngước mắt nhìn Kim Hoa Ma, đoạn khẽ cười nói:

- Nô gia là Tiểu Kim Hoa!

Do Nhân Kiệt gật gù:

- Tên nào cũng đẹp cả! Các nàng đều biết võ công chứ? Ai giỏi nhất nào?

Dạ Nương trở Tiểu Kim Hoa nói:

- Đương nhiên là Tiểu Kim Hoa rồi!

Kim Hoa Ma như chợt hiểu ra nguyên nhân đã khiến Do Nhân Kiệt bỗng dừng đẹp bỏ chuyện đứng đắn, bèn vội khoát tay nói:

- Các người hãy tạm lui ra!

Các nàng hầu được lệnh, liền lần lượt lui ra.

Kim Hoa Ma tha thiết hỏi:

- Bây giờ không còn ai khác, lão đệ nói ra được rồi chứ?

Do Nhân Kiệt mím môi do dự một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Khó, khó quá!

Kim Hoa Ma sốt ruột:

- Bất kể khó đến mấy...

- Công Tôn mỗ không phải nói việc kia khó, mà là nói làm người khó!

Kim Hoa Ma ngớ người:

- Vậy là sao?

Do Nhân Kiệt thở dài:

- Với địa vị của Công Tôn mỗ hiện nay trong giáo, nếu thốt ra những lời này cho dù có mười cái đầu e cũng chẳng đủ một đao...

Kim Hoa Ma thoát tiên ngơ ngẩn, song liền tức thì vỗ ngực khích động nói:

- Không sao đâu, có gì lão đệ cứ nói! Lão phu chỉ có mỗi một đứa con trai, dù phải đổi mạng lão phu cũng quyết khôi phục lại công lực cho hấn. Bất kể là ý kiến gì, lão đệ cứ việc nói ra, mọi sự lão phu gánh vác cho!

Do Nhân Kiệt bỗng trở mặt hỏi:

- Đại giáo chủ trong thời gian gần đây có đến tổng đàn chẳng?

- Không!

- Còn nhị giáo chủ?

- Hôm kia mới vừa rời khỏi, có lẽ là đến chỗ đại giáo chủ!

- Thích lão có biết chỗ ở của đại giáo chủ không?

- Không!

- Sao? Chỗ ở của đại giáo chủ, ngay cả Thích lão cũng không biết ư?

- Chỉ có hai người là biết chỗ ở của đại giáo chủ thôi!

- Ai vậy?

- Nhị giáo chủ và tam giáo chủ!

- Ngoài ra không còn ai biết nữa ư?

- Phải!

- Hạ Hầu lão hộ giáo cũng không biết sao?

- Không!

- Vị đại giáo chủ này sao lại thần bí thế nhỉ?

- Nguyên nhân khó hiểu lắm!
- Lo ngại tổng đàn không an toàn ư?
- Không phải!
- Vậy thì vì lẽ gì?

- Đại giáo chủ vốn cũng ở tại đây, đi nơi khác chỉ mới chừng hai năm, nghe đâu là để tu luyện một thứ huyền công không muốn bị quấy nhiễu.

Do Nhân Kiệt giờ mới nhận thấy muốn thăm dò được nơi trú của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi quả còn khó hơn giết người phóng hỏa nhiều. Ngay cả các đường chủ Tam Đường và thủ tịch hộ giáo Vô Tình Kim Cang mà còn không biết nơi trú của Thiên Hồ, thử hỏi còn nơi nào để mà thám thính nữa chứ?

Kim Hoa Ma lưỡng lự nói:

- Vậy về việc tiểu nhi...
- Từ khi sự việc xảy ra, đại giáo chủ có từng phái người hoặc đích thân đến thăm Ngọc Lang lão đệ hay không?

Kim Hoa Ma như chưa từng nghĩ đến điều ấy, bất giác ngẩn người.

Do Nhân Kiệt lại hỏi:

- Chưa từng có lần nào phải không?

Kim Hoa Ma gắng gượng gạt đầu, mặt ngập đầy vẻ u ám, đó là vẻ đau lòng vì bất mãn không thể che giấu được.

Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài:

- Tiểu đệ đã nhận thấy từ lâu, trong tổng đàn ngoài Hạ Hầu lão hộ giáo, không kể thứ hai nào thật sự quan tâm đến việc này cả!

Kim Hoa Ma mặt tái ngắt, thở thít trên mặt co giật liên hồi.

Do Nhân Kiệt lại thở dài nói:

- Có một điều Công Tôn mỗ chẳng thể nào hiểu nổi, kẻ vào sinh ra tử, vất vả ngày đêm như Công Tôn mỗ, thật chẳng rõ đã bán mạng vì ai?

Những lời ấy nếu thốt ra vào lúc bình thường, thật có thể khiến người giật nảy mình, nhưng lúc này do bởi Kim Hoa Ma lòng đang ngậm đầy oán hận, sự cảm thụ dĩ nhiên là khác hẳn.

Kim Hoa Ma dấm mạnh một cái lên bàn, khích động nói:

- Không nào, lão đệ cứ cố gắng lên, không có ai thì còn có họ Thích này. Họ Thích nào muốn tiền có tiền, muốn người có người, vốn không nhất thiết phải cạy vào

kẻ khác, phen này chỉ cần lão đệ có cách khiến tiểu nhi khôi phục công lực, chúng ta có thể mưu đồ...

- Suyt, khế nào Thích lão!

Kim Hoa Ma xoa tay:

- Nói chuyện ở đây, lão đệ hãy yên tâm, người của bốn đường đa số là do lão phu đã dẫn vào, cho dù bảo họ chết thì cũng chẳng một ai dám chống lại.

Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, muốn một người chết có lẽ chẳng khó, còn như muốn một người tuyệt đối trung thành, không khuất phục trước bạo lực, không bị cám dỗ bởi quyền lực, e rằng chẳng dễ dàng như vậy!

- Lão đệ nghĩ gì vậy?

Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại:

- Sau sự kiện Tứ Hải tiêu cực, Huyết Chưởng đường còn lại được bao nhiêu người?

Kim Hoa Ma thoáng ngẫm nghĩ:

- Mấy lần phái xuất không phải toàn là người của bốn đường, cho nên bốn đường chỉ tổn thất gồm sáu Huỳnh kỳ hộ pháp, tám bạch kỳ hộ đàn và mười bốn Hắc kỳ hộ pháp, hiện nay hộ pháp Tam Kỳ vẫn còn hơn trăm. Lão đệ sao bỗng dưng lại hỏi về điều ấy?

- Trong số hộ pháp ấy, Thích lão có thể nào chọn ra chừng hai mươi người, viện lý do phái họ đi nơi khác được chăng?

Kim Hoa Ma chẳng chút đắn đo đáp:

- Được, bất kỳ lúc nào!

- Theo Công Tôn mỗ biết, võ công của các hộ pháp hơn kém không nhiều, khi Thích lão lựa chọn, hãy với lòng trung thành là điều kiện đầu tiên...

Kim Hoa Ma mãi đến lúc này mới nhận thấy lời nói của Do Nhân Kiệt có hàm ý, bèn ngạc nhiên trở mặt hỏi:

- Lão đệ cần số người ấy chi vậy?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không phải Công Tôn mỗ cần!

- Vậy thì...

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Đến ngày ấy, tất cả đều chém giết đến hằng máu, Công Tôn mỗ không tin còn có người nghĩ đến hai cha con Thích lão, chịu để lại một người sống sót trong cuộc hỗn chiến.

Kim Hoa Ma vỗ lể, không ngớt gật đầu:

- Đúng, đúng! Quả là cần phải như vậy, lão đệ thật là chu mật!

Do Nhân Kiệt khảng khái nói tiếp:

- Đến ngày ấy, Thích lão khỏi bận tâm đến việc gì khác, chỉ cần giao số người ấy cho Công Tôn mỗ, sự hậu cam đoan sẽ có một Tụ Thủ Thần Y sống trao cho Thích lão.

Kim Hoa Ma vô vàn cảm kích:

- Đến lúc ấy hoàn toàn cậy vào lão đệ thôi!

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại nói:

- Hãy bảo những người ấy cải dạng theo nhiều thân phận khác nhau trà trộn phụ cận Nhạc Dương trước, sẵn sàng đợi lệnh, nhưng nhớ là tuyệt đối không được để cho người trong phân đàn Nhạc Dương hay biết.

Kim Hoa Ma gật đầu:

- Điều ấy không khó, Nhạc Dương cũng có ngân hiệu Thích Ký của lão phu, khi ấy cứ sử dụng ngân hiệu làm trạm liên lạc, sẽ không ai nghi ngờ gì đâu!

Đoạn từ trong lòng lấy ra một đóa hoa ngọc nói:

- Đây là Ngọc Diệp Kim Hoa lệnh của lão phu, phàm là người bốn đường hay các ngân hiệu, gặp lệnh như gặp người. Do lão đệ hãy nhận lấy và giữ gìn cẩn thận, bởi lão phu cả thấy chỉ có ba chiếc lệnh phù này, không như Kim Hoa lệnh có thể làm thêm dễ dàng.

Do Nhân Kiệt đón lấy cất giữ cẩn thận, đoạn nghiêm mặt nói:

- Xin Thích lão lưu ý một điều này nữa, ngày mai trong buổi hội nghị, ngoài vấn đề chọn người, Thích lão hãy hết sức tránh phát ngôn, khi có người đề cập đến Ngọc Lang lão đệ, càng không nên tỏ vẻ quan tâm, như vậy mới chứng tỏ Thích lão phen này phá người ra ngoài hoàn toàn là vì lợi ích cho bốn giáo. Dẫu sao thận trọng vẫn hơn, nhất là Âu Dương đường chủ, hễ trông thấy nụ cười trên mặt y là Công Tôn mỗ toàn thân nổi gai ốc.

Đối đầu lớn nhất trong giáo của Kim Hoa Ma chính là Kim Bút đường chủ Tiểu Diện Di Đà Âu Dương Đạt, nên khi nghe vậy lão ma hết sức hả dạ.

Kim Hoa Ma gật đầu nói:

- Lão phu biết rồi, Công Tôn lão đệ hãy yên tâm!

**o O o**

Hôm sau, trong buổi hội nghị hộ giáo, quả nhiên đề tài hội thảo đầu tiên chính là phái người đến Huê Dung thám thính thật hư. Đề tài ấy là do Dâm Hồ Vu Mã Ngừ

Lang đề xuất, Vô Tình Kim Cang là người trước tiên khẳng định việc ấy là cần thiết, sau đó mọi người bắt đầu nghiên cứu chọn người. Kim Hoa Ma lập tức đề cử Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến, kết quả đã được tập thể thông qua.

Điều thứ nhì là do Do Nhân Kiệt đề xuất, chàng chủ trương lập tức phái người đi thiêu hủy Tứ Phương Bảo. Với lý do là: Trong giáo mấy phen xuất sư bất lợi, cần phải trả đũa đối phương. Nếu họ Ôn nổi giận, dẫn người đến tấn công Cửu Cung Sơn, như vậy chúng ta có thể tha hồ mà báo phục, chém giết một phen cho thỏa.

Kiến nghị ấy dĩ nhiên đều hợp ý mọi người. Sau cùng Dâm Hồ đã quyết định giao cho Huyết Chưởng đường xử lý, thế là Kim Hoa Ma đã có lý do phái người ra ngoài.

Tiếp theo, Vô Tình Kim Cang đưa ra hai điều thỉnh cầu với Dâm Hồ. Một là thăng nhậm Ngân Tu Tẩu Tôn Tùng Ngô và Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân làm Bạch kỳ hộ giáo. Rồi do Tam Đường mỗi đường cử ra một người trong số Huỳnh kỳ hộ pháp bổ khuyết cho Hắc kỳ hộ giáo. Việc đề cử do các đường chủ và Huỳnh kỳ hộ giáo quyết định vào buổi hội nghị khác.

Hai là thỉnh đại giáo chủ và nhị giáo chủ tức khắc về tổng đàn để cùng thương thảo về việc tấn công Thiên Đạo Giáo.

Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trả lời là: Điều thứ nhất, chấp thuận. Điều thứ nhì thì phải xin ý kiến đại giáo chủ và nhị giáo chủ trước rồi mới có thể quyết định.

Khi hội nghị kết thúc, Tiểu Diện Di Đà và Thủy Hỏa Song Cơ lại tranh nhau mời Do Nhân Kiệt dự tiệc. Do Nhân Kiệt đã từ chối với lý do là đã hứa trước với Vô Tình Kim Cang rồi.

Bởi tuy Kim Hoa Ma bảo là Vô Tình Kim Cang cũng không biết nơi trú của Thiên Hồ, chàng vẫn có chút không tin. Đối với tổng đàn Thiên Ma Giáo này, chàng không còn điểm nào đáng lưu luyến nữa, vì chàng đã hiểu rất rõ về nhân sự và động tĩnh của Thiên Ma Giáo, từ nay cho dù không còn ở đây thì chàng vẫn có thể suy ra được đường đi nước bước của họ.

Còn đối với phía Đỗ Môn tú sĩ, chàng cảm thấy hết sức hứng thú, biết là sự sinh tử thành bại của mình từ nay sẽ do ảnh hưởng của phía Đỗ Môn tú sĩ nhiều hơn, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, nhưng hiện nay chàng hiểu biết về Đỗ Môn tú sĩ hãy còn quá ít. Do đó chàng quyết định, hễ khi nào thám thính ra được sào huyệt bí mật của Thiên Hồ sẽ tức khắc rời khỏi đây ngay.

Chàng về đến nơi trú không bao lâu, Vô Tình Kim Cang đã phái người đến mời.

Chỗ ở của Vô Tình Kim Cang rất đơn sơ, y thấy Do Nhân Kiệt đến theo lời mời, ra chiều hết sức vui mừng. Sau khi chào hỏi nhau theo phép lịch sự, chủ khách ngồi xuống, người hầu lập tức bày tiệc.

Trong bữa tiệc, Vô Tình Kim Cang hỏi:

- Khi đi ngay qua Huê Dung, Công Tôn huynh có nghe nói đến Kim Bút Thần Hiệp Do Nhân Kiệt, tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục không vậy?

Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu nói:

- Dường như có nghe nói...

Vô Tình Kim Cang chau mày:

- Lúc nãy không hiểu sao, sau khi tan hội nghị, tam giáo chủ lại gọi lão phu vào trong, bảo là vừa mới nhận được mật báo do Nga Mi Đạo đường chuyển đến, chứng thực Do Nhân Kiệt chính là truyền nhân của Thiên Long Lục Tào, nhân phẩm xuất chúng và rất can đảm, pho Kim Bút chiêu pháp đã đạt hỏa hầu khá, tam giáo chủ vì vậy rất lo lắng...

- Nếu tam giáo chủ không yên tâm thì cứ phái người trừ đi là xong, một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, cho dù hắn là truyền nhân của Thiên Long Lục Tào thì sao nào?

Vô Tình Kim Cang lắc đầu:

- Không dễ dàng như vậy đâu!

- Vậy chứ sao?

- Nghe đâu hắn rất được Đỗ Môn tú sĩ trọng vọng, họ Ôn sở dĩ giao cho tên tiểu tử ấy trách nhiệm tổng tiêu đầu, chẳng ngoài mục đích dùng hắn làm chiêu bài, chứng tỏ họ chống đối bốn giáo hoàn toàn là đứng về phía chính nghĩa. Như vậy, sự an toàn của hắn dĩ nhiên là được đặc biệt bảo đảm.

Do Nhân Kiệt thầm nhủ, vậy mà mình chớ hề nghĩ đến điều ấy! Đúng là người trong cuộc tối, kẻ bàng quan sáng, nghĩ kỹ quả chẳng phải là vô lý!

Chàng lại hỏi:

- Vậy thì làm sao đây?

- Mời Công Tôn huynh đến đây chính là vì việc ấy, chẳng hay Công Tôn huynh có lương sánh trừ khử tên tiểu tử ấy chẳng?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Ý kiến thì có, nhưng không chắc đã thực thi được!

- Ý kiến thế nào?

- Họ Ôn dù phòng vệ nghiêm mật đến mấy thì cũng chẳng thể lo liệu đến mức một bước chẳng rời. Hôm trước khi bốn tọa đi ngang qua cửa tiêu cục ấy, có trông thấy rất nhiều gánh hàng rong bán thức ăn, nếu Tang đường chủ và Giải đường chủ có thể chịu khó hạ mình, giả làm người bán hàng rong đến gần tiêu cục...

Vô Tình Kim Cang gật đầu lia lịa:

- Hay lắm, quả là diệu kế!

Đoạn lại ngược lên nói:

- Còn điều này nữa cũng hết sức đau đầu, khi nãy tam giáo chủ bảo, lần trước tuy Mẫn hộ giáo đã khám phá ra tên tiểu tử họ Long, song rõ ràng trong giáo vẫn còn gian tế. Qua một số dấu hiệu chứng tỏ tên nội gian ấy thân phận chẳng thấp. Tam giáo chủ bảo lão phu phải nghĩ cách tìm tên nội gian ấy cho bằng được. Chẳng sợ Công Tôn huynh cười cho, lão phu quả tình không sao nghĩ ra được cách gì, những mong Công Tôn huynh cố gắng giúp cho!

Do Nhân Kiệt chợt nảy ý, muốn tìm ra sào huyệt của Thiên Hồ, chỉ trông cậy vào đây thôi!

Bởi quan hệ trọng đại và cực kỳ nguy hiểm, chàng chẳng thể không thận trọng hành sự.

Nghĩ xong, Do Nhân Kiệt lên tiếng:

- Hãy để tiểu đệ thư thả nghĩ xem!

Vô Tình Kim Cang thấy chàng nhận lời, hết sức mừng rỡ, vội nâng ly lên nói:

- Nào, xin kính lão đệ một ly!

Do Nhân Kiệt vốn định tìm lời thăm dò, xem lão ma này có thật sự không biết nơi trú của Thiên Hồ hay không. Bây giờ đã có cách khác tốt hơn, dĩ nhiên chẳng cần phải động não nữa.

Hôm sau, đối với tổng đàn Thiên Ma Giáo, đó là một ngày hội lớn hiếm có.

Mười một hộ giáo vốn có, bởi Hoa Hoa công tử chỉ có trên danh nghĩa, Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ và Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu đã mất mạng tại Huê Dung, nay chỉ còn lại tám người.

Năm Huỳnh kỳ hộ giáo là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biển, người họ Kiều và Do Nhân Kiệt.

Ba Bạch kỳ hộ giáo là Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh, cùng hai Hắc kỳ hộ giáo mới được thăng nhiệm là Ngân Tu Tẩu Tôn Tùng Ngô và Tý Ngộ Tẩu Triệu Tử Bân.

Hắc kỳ hộ giáo hoàn toàn khiếm khuyết.

Hôm nay đây, ba Hắc kỳ hộ giáo mới sẽ được từ trong các Huỳnh kỳ hộ pháp đưa lên. Qua lần sơ tuyển hôm qua của Tam Đường, mỗi đường đã chọn ra ba người trúng tuyển. Giờ đây trong những người ứng tuyển ấy, ai sẽ được lên ngai hộ giáo, đó phải chờ sự quyết định của các vị đường chủ cùng năm vị Huỳnh kỳ hộ giáo.

Lúc này mới đầu giờ thân, trên quảng trường trước Nga Mi Đạo đường đông nghịt người, chính giữa chừa lại một khoảng đất trống hơn mười trượng vuông, ban giám khảo các đường chủ và Huỳnh kỳ hộ giáo, cùng chín Huỳnh kỳ hộ pháp ứng tuyển, chia ra ngồi hai bên đông và tây. Ban giám khảo thì ngồi trên ghế thái sư lưng cao, trước mặt đặt một chiếc bàn dài, trên bàn có cả trà và thuốc. Còn chín người ứng tuyển thì mỗi người ngồi trên một bồ đoàn dưới đất.

Ban giám khảo lẽ ra gồm chín người, nhưng lúc này bên phía đông chỉ có bảy người. Hai người vắng mặt là Hỏa Cơ Giải Y Lôi và Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến.

Do Nhân Kiệt thấy vậy thầm gật đầu. Lời đề nghị của chàng với Vô Tình Kim Cang hiển nhiên đã được chấp nhận thực thi, vài hôm nữa ở trước cửa Tứ Hải tiêu cục, nhất định sẽ xuất hiện một mục bán hàng rong mới.

Do Nhân Kiệt lại nhìn về phía chín Huỳnh kỳ hộ pháp ứng tuyển, trong số ấy chàng chỉ không biết hai người, ngoài ra chàng đều đã từng gặp qua.

Trong số ba người ứng tuyển của Kim Bút đường, có Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô, Huyết Chưởng đường có Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy, Nga Mi Đạo đường một họ Ứng và một họ Tuyên, còn người thứ ba là một gã mập mặt như xác chết thối rữa, trông rất ghê tởm.

Vô Tình Kim Cang quét mắt nhìn hai phía, đoạn nói:

- Ý chư vị thế nào?

Hán tử họ Kiều tranh trước nói:

- Ý bốn tọa là cho họ chia làm ba tổ, từng đôi một giao đấu, ai hạ được hai người kia là sẽ trúng tuyển.

Vô Tình Kim Cang lắc đầu:

- Vậy không ổn đâu, vì chọn ra ba Hắc kỳ hộ giáo mà trước tiên đã tổn thất sáu Huỳnh kỳ hộ pháp, các vị giáo chủ nhất định không tán thành...

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương tiếp lời:

- Bảo họ lần lượt thi thố võ công sở trường trước để tham khảo. Hạ Hầu hộ giáo thấy sao?

Vô Tình Kim Cang quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Công Tôn huynh thấy sao?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Ý kiến ấy được đấy!

Vô Tình Kim Cang lại quay sang Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Tiểu Diện Di Đà và Kim Hoa Ma lần lượt hỏi ý kiến, mọi người thấy đều gật đầu tán thành.

Thế là Vô Tình Kim Cang bèn hạ lệnh cho chín người ứng tuyển lần lượt biểu diễn võ công sở trường.

Chín người biểu diễn xong, Đoạt Hồn Kim Tiêu với môn liên hoàn tiêu trăm bước đả huyết bách phát bách trúng, đã giành được tiếng hoan hô nhiệt liệt, trước tiên được chọn thuộc Kim Bút đường.

Ba người ứng tuyển thuộc Huyết Chưởng đường thấy đều biểu diễn chưởng pháp, công lực khó phân cao thấp nên đổi sang phiếu tuyển, kết quả là 3, 2, 2! Người được chọn với ba phiếu là Phân Vân Chưởng Tố Tiên Bồi!

Đến lượt Nga Mi Đao đường thì rắc rối to, đến khi phiếu tuyển thì Thủy Cơ không tham dự, kết quả ba người đều được hai phiếu bằng nhau. Trong tình trạng ấy, chỉ cần một câu nói của Thủy Cơ là xong. Thế nhưng, Thủy Cơ chỉ nhoẽn cười lắc đầu, không chịu bày tỏ ý kiến.

Hán tử họ Kiều bực mình nói:

- Ngoài cách của bốn tọa ra, có lẽ chẳng còn giải pháp nào khác, cứ bảo họ xáp vào giao đấu là xong!

Phen này Vô Tình Kim Cang chỉ lắc đầu lặng thinh, những người khác nhất thời cũng chẳng biết phải tính sao. Bởi ứng tuyển viên đến ba người, là con số lẻ, cho dù ấn chứng võ công thì cũng khó thể tuyệt đối công bằng, người nào giao đấu trước là người đó thiệt thòi.

Vô Tình Kim Cang chau mày, lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Ý Công Tôn huynh thế nào?

Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Theo tiểu đệ thì việc tuyển chọn hộ giáo đành rằng võ công là điều kiện ắt có, nhưng nếu về mặt ấy khó thể định đoạt thì vẫn có thể dựa vào các mặt khác...

Vô Tình Kim Cang vỗ tay hớn hở:

- Đúng, đúng, rất hữu lý!

Thế nhưng, nên khảo thí về mặt nào đây?

Vô Tình Kim Cang như ngại cứ thỉnh giáo mỗi mình Do Nhân Kiệt, bèn quay sang Lãnh Nguyệt Tiên Tử hỏi:

- Ý kiến Vưu hộ giáo thế nào?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử trong mấy tháng qua cõi lòng đã cởi mở hơn, khí sắc cũng khá hơn trước nhiều. Nàng ta thấy Vô Tình Kim Cang hỏi mình, bèn ngược lên quét mắt nhìn ba Huỳnh kỳ hộ pháp, ngẫm nghĩ một hồi mới chậm rãi nói:

- Họ mỗi người đều có sở trường riêng, nếu ra đề phạm vi quá rộng, khó khỏi có sự thiên vị, theo ý kiến của Thu Hoa thì, chi bằng phái họ làm một việc xem người nào hoàn thành mỹ mãn trước thì người ấy được chọn.

Mọi người đều đồng ý gật đầu:

- Cách ấy hay lắm!

Hán tử họ Kiều lại lên tiếng hỏi:

- Để Kiều mỡ ra ý kiến thế này vậy, bảo họ đi bắt bên đồ đệ của Hắc Bạch Song Quái, người nào bắt được thì người ấy được chọn.

Vô Tình Kim Cang lưỡng lự:

- Vậy thì quá khó còn gì?

- Hừ, khó cái gì? Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn này khi trước một mình đấu với Kiếm Tử nhị tẩu, hỏa thiêu Trung Nghĩa nhị trang như vào chốn không người, có từng nói một tiếng khó hay không?

Vô Tình Kim Cang gật đầu lặng thinh, như vẫn còn đắn đo.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử tiếp lời:

- Nếu người nào trong số họ thực hiện được thì sau này khi thăng lên Bạch kỳ hộ giáo sẽ được ưu tiên hơn vậy!

Tiểu Diện Di Đà gật đầu lia lịa:

- Công bằng, rất công bằng!

Thế là vấn đề đã được quyết định, ba Huỳnh kỳ hộ pháp lên đường ngay hôm ấy, ai tìm gặp đồ đệ của Hắc Bạch Song Quái thì sẽ trở thành Hắc kỳ hộ giáo.

Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt đã lên viết một bức báo cáo như sau:

“Có Huỳnh kỳ hộ giáo ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân và phó đường chủ Nga Mi Dao đường Hỏa Cơ Giải Y Lô đã lần lượt đến Huê Dung, Ngũ Toàn Sơn Nhân với mục đích thám thính bối cảnh của Tứ Hải tiêu cục, còn Giải Y Lô thì giả làm người bán hàng rong xuất hiện quanh tiêu cục để tìm cơ hội hành thích Do tổng tiêu đầu, xin hãy lưu ý. Đồng thời kế hoạch đã định rất có khả năng thực hiện, chớ trông!”

Viết xong, chàng gấp nhỏ lại, sao đó giả vờ đi dạo, khi ngang qua trước thềm Nga Mi Dao đường, thấy xung quanh không người, bèn lẹ làng nhét vào trong khe hở đã chỉ định.

Hôm sau, chàng đến gặp Vô Tình Kim Cang, bảo đã nghĩ ra được một kế, có thể tìm ra tên nội gian cao cấp trong tổng đàn ngay lập tức.

Vô Tình Kim Cang mừng rỡ, vội hỏi:

- Kế ấy ra sao?

- Muốn tìm ra tên gian tế ấy chỉ có một cách là sắp đặt một miếng mồi ngon, chờ đối phương tự động mắc câu!

Vô Tình Kim Cang chau mày:

- Đành rằng vậy, nhưng...

Như muốn nói lấy gì làm mồi? Và lấy gì bảo đảm đối phương nhất định sẽ mắc câu? Nói tới nói lui rốt cuộc vẫn là nói suông còn gì?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng, ung dung nói tiếp:

- Hiện nay, cái mà tên nội gian ấy đang cần thiết nhất có lẽ là nơi trú của đại giáo chủ!

Vô Tình Kim Cang gật đầu:

- Rất có thể...

- Cho nên, cách của tiểu đệ là xin tam giáo chủ ban ra một mật lệnh, đồng thời rêu rao là sẽ phái người đến nơi trú của đại giáo chủ, thỉnh đại giáo chủ và nhị giáo chủ tức tốc trở về tổng đàn để cùng thương nghị đại kế. Sau khi tin loan đi, dám tin tên nội gian ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua một cơ hội như vậy!

Vô Tình Kim Cang gật đầu lia lịa:

- Quả là diệu kế!

- Tuy nhiên cũng chẳng phải không có rắc rối!

- Sao nào?

- Trước hết, việc chọn người để giao mật lệnh, đó chính là một vấn đề lớn, rất có thể mật lệnh bị rơi vào tay tên nội gian, mặc dù khả năng ấy rất ít, song chẳng thể không phòng trước.

- Theo lão phu thì đó không thành vấn đề!

- Vì sao?

- Trong mật lệnh ngụ ý tạo một địa chỉ chứ không nói đến nơi trú thật sự của đại giáo chủ, vậy chẳng ổn hay sao?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không được!

- Vì sao?

- Tên nội gian ấy đã có địa vị cao trong giáo, cho dù hẳn không biết rõ nơi trú của đại giáo chủ, nhưng sau thời gian dài lưu ý, hẳn đã có ấn tượng về phương hướng, nếu

hắn nhận thấy không đúng sẽ đâm ra cảnh giác, rồi sau này sẽ khó mà tìm ra được hắn nữa!

Vô Tình Kim Cang ngẫm nghĩ một hồi, đoạn ngược lên nói:

- Vậy thì phiền lão đệ vất vả một phen được chăng?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Gánh nặng quá, tiểu đệ e khó đảm đương nổi!

- Không, không, xin lão đệ hãy cố gắng giúp cho, từ khi xảy ra sự kiện Huê Dung đến nay, ngoại trừ Công Tôn lão đệ, cơ hồ không một người nào có thể khiến lão phu tín nhiệm, phen này bất luận thế nào, lão đệ cũng không được từ chối!

- Hạ Hầu huynh nên hiểu cho nỗi khổ tâm của tiểu đệ!

- Nỗi khổ tâm gì?

- Trước khi vấn đề sáng tỏ, không ai biết tên nội gian ấy thật ra là địa vị gì trong giáo, có thể hắn chỉ là một hộ pháp hay hộ đàn, mà cũng có thể là một hộ giáo, thậm chí là đường chủ Tam Đường, thử hỏi Công Tôn mỗ...

Vô Tình Kim Cang vỗ ngực tiếp lời:

- Dễ giải quyết thôi!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Dễ giải quyết ư? Hạ Hầu huynh nói vậy nghĩa là sao?

- Lão phu quyết định xin tam giáo chủ một đạo Kim Hồ Lệnh trao cho lão đệ hầu tiện nghi hành sự. Bằng vào đạo Kim Hồ Lệnh đó, bất luận là hộ giáo hay đường chủ, lão đệ đều có quyền hạ sát, cho dù giết lầm người thì cũng chẳng sao. Vậy lão đệ yên tâm được rồi chứ?

Do Nhân Kiệt thở dài:

- Hạ Hầu huynh đã dặn bảo như vậy thì còn gì để nói nữa?

**o O o**

Giờ đây, Do Nhân Kiệt lại đứng trước một sự lựa chọn quan trọng. Chàng đã nhận được một phong văn thư bí mật, một chiếc Kim Hồ Lệnh và nơi trú của Thiên Hồ Vi Sĩ Lô, đó là Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh!

Trong tình huống này, chàng sẽ chọn tên ma đầu nào làm vật tế thần đây? Nếu chọn bừa một Bạch kỳ hộ pháp hay Huỳnh kỳ hộ pháp nào đó, vậy thì có uổng phí một cơ hội hiếm có này chăng? Còn như chọn một tên ma đầu thân thủ quá cao, liệu chàng có phải địch thủ của đối phương chăng?

Sau khi cân nhắc thật kỹ, cuối cùng chàng đã quyết định liều một phen, phải diệt trừ một nhân vật cốt cán mới được!

Thế là chàng âm thầm đi đến Kim Bút đường.

Tiểu Diện Di Đà vui vẻ ra đón và mời chàng vào trong thất hỏi:

- Công Tôn huynh phải chăng đã nghe được một tin tức?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Tin tức gì vậy?

- Nghe đâu vài hôm tới đây tam giáo chủ sẽ phái một người đến chỗ đại giáo chủ, mời đại giáo chủ và nhị giáo chủ về tổng đàn nghị sự. Công Tôn huynh có biết là phái ai không?

Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói:

- Tiểu đệ có thể nào xem thư phòng của đường chủ không?

Tiểu Diện Di Đà đảo tròn mắt, lập tức hiểu ý.

Hai người vào đến thư phòng, Tiểu Diện Di Đà lệnh cho tùy tùng lui ra và dặn nếu chưa cho gọi thì không được đặt chân vào hậu viện, lại tiện tay chốt chặt cửa rồi mới quay lại trở mắt hỏi:

- Công Tôn huynh có gì muốn nói phải không?

Do Nhân Kiệt chậm rãi lấy Kim Hồ Lệnh ra, đặt trên lòng bàn tay nói:

- Âu Dương đường chủ có cần kiểm tra không?

Tiểu Diện Di Đà sững sờ, vội cười giả lả nói:

- Công Tôn huynh khéo đùa quá, xin hãy mau cất vào, nếu có gì cứ dặn bảo, phải chăng tam giáo chủ có ý bảo Âu Dương mỗ đi lo mọi chuyện?

Do Nhân Kiệt cất Kim Hồ Lệnh vào, gật đầu nói:

- Cũng gần như vậy!

Đoạn chàng cho Tiểu Diện Di Đà biết tam giáo chủ phái người đi chính là chàng, mục đích không phải thật sự mời đại giáo chủ và nhị giáo chủ về tổng đàn, mà là qua đó dẫn dụ tên nội gian trong tổng đàn ra mặt.

Chàng phụng mệnh dụ của tam giáo chủ, bảo Tiểu Diện Di Đà tạm thời giả làm hộ pháp, sau khi chàng lên đường, sẽ cải trang dịch dung ngấm theo sau để trợ lực khi cần, bởi tam giáo chủ hoài nghi tên nội gian này có thể là một hộ giáo.

Tiểu Diện Di Đà lưỡng lự nói:

- Tại sao không phải Thích đường chủ?

Do Nhân Kiệt cười khẩy:

- Thích đường chủ hiện quan tâm nhất chẳng ngoài việc khôi phục công lực cho vị công tử của lão, nếu kẻ địch muốn uy hiếp thật là thời cơ tốt nhất. Công Tôn mỗi bảo tam giáo chủ hoài nghi tên nội gian là một hộ giáo, đó chẳng qua là nói một cách bao quát mà thôi!

Tiểu Diện Di Đà sửng sốt:

- Chả lẽ...

Do Nhân Kiệt sầm mặt:

- Hẳn đường chủ đã hiểu, bốn tọa đã nói quá rõ ràng rồi!

- Vâng, vâng!

Tiểu Diện Di Đà hiển nhiên bởi Kim Hoa Ma bị hiềm nghi, chẳng giấu được nỗi mừng vui trong lòng.

Sau đó, hai người đã thỏa thuận với nhau là, ngày mai Tiểu Diện Di Đà sẽ tìm lý do rời khỏi tổng đàn trước, còn Do Nhân Kiệt thì vào lúc chiều tối mới lên đường.

Trưa ngày mốt, hai người sẽ gặp gỡ nhau tại Tân Đàm phố, rồi sau đó Do Nhân Kiệt đi trước, Tiểu Diện Di Đà theo sau, hễ phát hiện kẻ có hành tung khả nghi, lập tức hạ thủ. Hôm sau vào giờ thìn, Tiểu Diện Di Đà quả nhiên đã giả làm một lão nhà quê âm thầm rời khỏi tổng đàn.

Theo quy định trong giáo, phàm ai có tín phù của các đường chủ hoặc giáo chủ đều có thể ra vào tổng đàn bất kỳ lúc nào, từ cấp hộ giáo trở xuống thì phải qua thủ tục kiểm tra. Do đó, việc Tiểu Diện Di Đà rời khỏi tổng đàn, ngoài tên hộ pháp trực nhật ở cửa chính, có thể nói chỉ mỗi mình Do Nhân Kiệt là biết thôi!

Vào lúc chiều tối, Do Nhân Kiệt thu xếp xong xuôi, đi đến chỗ Vô Tình Kim Cang trước, sau đó Vô Tình Kim Cang đích thân đưa tiễn chàng ra tận cửa tổng đàn.

Đó là một phần trong kế hoạch, hầu gây sự chú ý cho tên nội gian, chứng tỏ người được phái đi mời đại giáo chủ và nhị giáo chủ về tổng đàn chính là Công Tôn hộ giáo này đây.

Do Nhân Kiệt ra khỏi cửa tổng đàn, từ già Vô Tình Kim Cang, khi ra khỏi sơn cốc, chàng nhìn quanh thật nhanh, trông rõ không có người, liền lách người giấu đôi Tam Lăng thích vào người, đeo vào một chiếc mặt nạ da người và khoác lên một chiếc áo ngoài, rồi mới tiếp tục lên đường.

Ngày thứ ba vào giờ ngọ, Do Nhân Kiệt đứng hẹn tiến vào tiểu trấn Tân Đàm phố.

Trước cửa một quán cơm, một lão nhân mập lùn mặc quần áo vải thô, chân mang giày cỏ và đầu đội một chiếc nón tre rộng vành che hết nửa phần sau, đang đứng xĩa răng.

Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng dềng hắng, xet qua người lão nhân đi vào quán cơm.

Lão nhân mập lùn gật gật đầu, đoạn quay người ra khỏi trấn.

Do Nhân Kiệt ngồi trong quán cơm, vừa uống rượu vừa suy tư. Giờ đây Tiểu Diện Di Đà đã sa vào lưới rập, sẽ chờ đợi chàng bên vệ đường ngoài thị trấn, bước tiếp theo chàng phải làm sao? Tiểu Diện Di Đà bất luận võ công hay tâm cơ đều không kém hơn các đường chủ khác, lát nữa liệu chàng có hạ nổi y chăng?

Đây đương nhiên không phải một cuộc ẩn chứng võ công, chàng không cần phải lên tiếng trước khi động thủ. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ sau khi lên đường, chàng cần phải đi trước, chàng sẽ phải viện lý do gì để khi quay lại không bị đối phương nghi ngờ và phòng bị? Vả lại, đây là một điều rất quan trọng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi có phải đúng thật là ở Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh hay không?

Cho dù chàng tận lực trừ đi Tiểu Diện Di Đà, nhưng kết quả mang về Quân Sơn lại là một tin tình báo thất thiệt, vậy có đáng hay không? Lẽ dĩ nhiên những điều ấy chẳng thể giải quyết được chỉ bằng vào ý nghĩ suông. Chàng cười chua chát, khẽ buông tiếng thở dài, qua loa ăn xong, trả tiền rồi rời khỏi quán cơm, đi ra ngoài thị trấn. Nay chàng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành đi một bước tính một bước, trừ khử Tiểu Diện Di Đà rồi hãy liệu.

Ra khỏi thị trấn là một con đường đất lớn, hai bên đều là đồng ruộng, cách ngoài trăm bước là một quán trà cũ nát, tới chừng nửa dặm là một cánh rừng.

Lúc Do Nhân Kiệt đi ngang qua quán trà, trong quán ngoài Tiểu Diện Di Đà, còn có bốn hán tử qua đường nữa. Do Nhân Kiệt chỉ quét mắt thật nhanh vào quán trà, tiếp tục đi về phía cánh rừng phía trước. Chàng đã quyết định dứt khoát, sẽ động thủ trong cánh rừng ấy.

Thế nhưng, sự đời luôn trái ý người, Tiểu Diện Di Đà như khẳng định trong số hán tử kia hẳn là có tên gian tế đang cần tìm, lão chờ mãi đến khi họ lên đường mới bám theo.

Do Nhân Kiệt chau mày, đành tiếp tục tiến bước. Qua khỏi rừng, sang đến đại lộ bên kia, bỗng trong rừng vang lên tiếng quát tháo liên hồi. Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi, chẳng lẽ lão quỷ ấy lại hạ thủ với những người vô tội kia?

Chàng lập tức quay người, tunh mình lao nhanh trở vào rừng. Quét mắt nhìn, bất giác sửng sờ. Sau một hàng cây to không xa, bốn hán tử khi nãy đang sợ hãi đứng xúm vào nhau run rẩy, thấy đều mặt mày tái mét và trên một khoảng đất trống, người động thủ với Tiểu Diện Di Đà lại là một hán tử lạ mặt có thân hình ngũ đoản.

Do Nhân Kiệt bàng hoàng chới với, nhất thời không biết nên hành động thế nào, chả lẽ lộng giả thành chân, đã thật sự dẫn dụ ra một tên gian tế hay sao?

Không, tuyệt đối không thể vậy được! Bởi gã hán tử này chưởng lực hùng hậu, chiêu thức tàn độc, thân thủ hiển nhiên không thấp hơn Tiểu Diện Di Đà, nếu luận thân phận trong giáo, ít nhất cũng là một hộ giáo, nhưng trong số hộ giáo Tam Kỳ đâu có một người như vậy!

Do Nhân Kiệt hết sức khó xử, song ngặt vì hoàn cảnh, chàng bắt buộc phải làm ra vẻ chuẩn bị động thủ. Ngay khi chàng cầm Tam Lăng thích trong tay, bắt đầu tiến đến gần, Tiểu Diện Di Đà bỗng dốc sức tung ra một chưởng, rồi thì tung mình ra sau, lùi xa hơn trượng và lớn tiếng nói:

- Hạ Hầu huynh đó phải không? Dừng tay mau, Âu Dương Đạt đây mà!

Do Nhân Kiệt giật mình sửng sốt, thì ra là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy ư?

Vô Tình Kim Cang buông tiếng cười khẩy, như bóng theo hình đuổi tới, một chưởng xuyên tâm ra, lạnh lùng nói:

- Lọt vào tay lão phu, là ai cũng vậy thôi!

Tiểu Diện Di Đà đến giờ vẫn ngỡ đây chỉ là sự hiểu lầm, lại lách người lướt chéo ra xa bảy tám thước, ngoảnh sang Do Nhân Kiệt nói:

- Công Tôn hộ giáo hãy mau...

Do Nhân Kiệt giật mình bưng tỉnh, vung Tam Lăng thích lao tới quát:

- Âu Dương Đạt, hãy chịu tội đi thôi!

Đồng thời chớp nhoáng một thích nhắm ngay tim đâm tới. Chiêu này chàng rất là mạo hiểm, đã sử dụng chiêu “Nhất Bút đồ long” trong Kim Bút bút pháp.

Tiểu Diện Di Đà mặt đầy vẻ kinh hoàng, hai tay vội che lấy ngực, song đã muộn, chỉ nghe “soạt” một tiếng, Tam Lăng thích đã xuyên thấu ngực Tiểu Diện Di Đà, mũi thích nhuộm máu thò ra một đoạn sau lưng.

Do Nhân Kiệt giật mạnh, rút Tam Lăng thích ra.

Vô Tình Kim Cang cũng vừa tiến đến nơi, lão giơ ngón tay cái lên nói:

- Thích pháp quả là cao minh, lão phu đây là lần đầu tiên mới được chứng kiến Công Tôn lão đệ trở tài, thảo nào khi trước Vu Khê lão quái đã không phải là đối thủ của lão đệ, lão phu thật hết sức bội phục!

Do Nhân Kiệt thấy lão ma này đã không nhận ra chiêu thích vừa rồi của mình, bất giác nhẹ người, bèn vờ cười gượng nói:

- Phen này nếu không nhờ Hạ Hầu huynh đến kịp lúc thì...

Vô Tình Kim Cang lắc đầu ngắt lời:

- Cũng chẳng trách lão đệ được, phen này nếu lão phu mà không dặn các hộ pháp trực nhật trước, ngay cả lão phu suýt nữa cũng bị lão hồ ly này qua mặt.

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Âu Dương đường chủ có thể kể là sáng nghiệp công thần của bốn giáo, vì lẽ gì lại làm điều không đáng thế này?

- Hừ, ai mà biết?

- Bây giờ tính sao? Tiểu đệ có cần phải đến Thanh Thạch Lãnh nữa không?

- Đến Thanh Thạch Lãnh làm gì?

- Chẳng phải đến đó mời đại giáo chủ và nhị giáo chủ về tổng đàn nghị sự hay sao?

- Đó là địa chỉ giả, đại giáo chủ không hề ở đó, khi lão đệ rời khỏi không lâu là hai vị ấy đã đến.

Do Nhân Kiệt bực tức thầm mắng:

“Mẹ kiếp, suýt nữa thiếu gia đã mắc lừa rồi!”

Chàng lại hỏi:

- Vậy có cần chôn xác lão quỷ này không?

Vô Tình Kim Cang cười khẩy:

- Ai mà rảnh rỗi đến vậy?

Đoạn cúi xuống, từ trong ngực áo tử thi lấy ra lá lệnh kỳ đường chủ, sau đó đứng thẳng lên, danh mặt bắt đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người quay trở về trấn Tân Đàm phố, Vô Tình Kim Cang đề nghị uống ly rượu, Do Nhân Kiệt đương nhiên là không phản đối. Thế là hai người đi vào một quán ăn.

Hai người ngồi xuống, gọi lấy rượu và thức ăn. Do Nhân Kiệt vừa nâng ly lên, Vô Tình Kim Cang tình cờ nhìn ra ngoài cửa, bỗng khẽ bật lên một tiếng ngạc nhiên, tung chân đạp ghế ra, đứng phắt lên chạy nhanh ra ngoài.

Do Nhân Kiệt sửng sốt, vội đuổi theo sau truyền âm hỏi:

- Việc gì vậy, Hạ Hầu huynh?

Vô Tình Kim Cang không ngoái lại, truyền âm đáp:

- Hãy trả tiền rồi đi theo mau!

Do Nhân Kiệt vội móc ra một miếng bạc vun ném lên bàn rồi bước nhanh theo sau Vô Tình Kim Cang.

Tiểu trấn Tân Đàm phố này chỉ có mỗi một con đường thẳng suốt duy nhất và dài không đến trăm bước, Vô Tình Kim Cang và Do Nhân Kiệt thoáng chốc đã ra đến ngoài thị trấn. Phía trước hai người cách chừng một tầm tên bắn, lúc này chỉ có một hán tử khinh trang. Hán tử này như đang có việc gấp, cước trình nhanh khôn tả, chứng tỏ khinh công của y chẳng phải kém.

Do Nhân Kiệt từ quán ăn ra đến giờ chỉ trông thấy dáng sau lưng của hán tử ấy, tuy cảm thấy rất quen, song nhất thời chưa nhớ ra được đã gặp ở đâu.

Lúc này, hướng đi của ba người chính là cánh rừng đã hạ sát Tiểu Diện Di Đà khi nãy, và cũng là hướng đi đến Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh, nơi Do Nhân Kiệt định đến trước đây. Bởi Vô Tình Kim Cang đi trước quá nhanh nên Do Nhân Kiệt chẳng tiện cất tiếng hỏi, đành lẳng lặng bám sát theo sau.

Lúc này chàng thấy hán tử ấy đã qua khỏi quán trà, sắp đến cánh rừng kia, bèn vội nhanh bước tiến tới, truyền âm hỏi:

- Hạ Hầu huynh, gã ấy là ai vậy? Nếu để hán phát hiện tử thi trong rừng thì có sao không?

Vô Tình Kim Cang nghe nói bất giác chứng người, thất thanh nói:

- Phải rồi, không thể để hán trông thấy được!

Đoạn ngoắc tay một cái, lách người đi vào quán trà!

Do Nhân Kiệt theo sau vào nói:

- Không sao, bên kia rừng là đường thẳng, trong vòng ba bốn dặm không mất dấu hán đâu, chúng ta chỉ cần quyết định tiếp tục đi theo hay là bắt lấy hán, trể nải một chút cũng không hề gì.

Vô Tình Kim Cang nghiêng rằng:

- Thật không ngờ bọn này lại có nhiều trong giáo đến vậy, vừa mới diệt một tên, lại có một tên khác nữa.

Do Nhân Kiệt kinh ngạc:

- Tên kia cũng là người trong giáo ư?

- Lão đệ còn nhớ ba Huỳnh kỳ hộ pháp thuộc Nga Mi Đạo đường đã ứng tuyển Hắc kỳ hộ giáo phen này không?

- Tiểu đệ chỉ biết hai người, một họ Ứng và một họ Tuyên thôi!

- Hán chính là người thứ ba!

- Danh tánh hán là gì?

- Thân Nhật Phú, ngoại hiệu Đa Nhục Cương Thi, nói ra thật tức chết đi được!

- Sao vậy?

- Vì hấn chẳng những là người kỳ cựu trong giáo mà lại còn có quan hệ thân thích với tam giáo chủ, vậy mà nay lại sinh tâm bội phản, lão đệ thấy có đáng hận không chứ?

- Hấn là gì của tam giáo chủ?

- Cháu vợ!

- Hạ Hầu huynh sao biết hấn sinh tâm bội phản?

- Phen này nhiệm vụ của ba người họ là đi bắt đệ tử của Hắc Bạch Song Quái, nếu Song Quái không có ở Huê Dung thì là ở Tứ Phương Bảo, hấn đến đây để làm gì?

Do Nhân Kiệt gật đầu không nói gì, lập luận ấy chẳng phải là vô lý, song nghĩ kỹ cũng quá là vũ đoán, sao biết hấn đi theo con đường này là chắc chắn không liên quan đến nhiệm vụ phen này?

Đầu óc chàng nhanh chóng hiện lên gương mặt khả ố của Đa Nhục Cường Thi, chẳng cần biết Vô Tình Kim Cang suy đoán đúng hay sai, chàng cũng chẳng việc gì phải biện hộ cho hấn.

Vô Tình Kim Cang bỗng đứng lên nói:

- Đuổi theo tiếp!

Do Nhân Kiệt đứng lên theo hỏi:

- Lát nữa nếu bị hấn ngoảnh lại trông thấy thì sao?

Vô Tình Kim Cang khẽ cười khẩy:

- Nếu bị hấn phát giác thì cứ bắt hấn rồi tra khảo, dưới tay lão phu rất ít ai dám không thú thật!

Thế là hai người ra khỏi quán trà, tiếp tục đuổi theo. Khi ngang qua rừng, thi thể của Tiểu Diện Di Đà vẫn còn đó, nhưng có điều là đã bị lật lại, có lẽ Đa Nhục Cường Thi đã dùng chân hất, nhưng vì không nhận ra là ai nên đã không nấn ná lâu.

Ra khỏi rừng, quả nhiên gã Đa Nhục Cường Thi hãy chưa hoàn toàn mất dấu, lúc này hấn đã cách xa hơn một dặm, chỉ còn loáng thoáng trông thấy một bóng xám nhỏ, vậy là càng thuận tiện cho việc theo dõi của hai người.

**- o O o -**

**Hết Tập 6**